

UZ PREMIJERU PREDSTAVE »UTF-8« IZRAELSKOG KOREOGRAFA SAHARA AZIMIJA I ZAGREBAČKOG PLESNOG ANSAMBLA

Unikod ili plešemo kako nam sviraju

Najveća kvaliteta predstave tiče se političkog svraćanja gledateljske pozornosti na Orwellov mehanizam »velike poslušnosti«

Predstava »UTF-8« Zagrebačkog plesnog ansambla i koreografa Sahara Azimija ne donosi nam ni tematsku ni spoznajnu novost: njezina osuda zajednice i banalnih socijalnih rituala, infantilno jednostavnih popularnih pjesmica i svezajedničke ukapljenosti na ovim je prostorima dostatno i mnogo detaljnije (pa i nesmiljenije) obrađena u rasponu od Miroslava Krležu do Vedrane Rudan.

Inovativnost izraelskog koreografa Sahara Azimija sastoji se u radu sa samim plesačima, čiji je plesni vokabular bitno izoštren i proširen, kao što su i klišeji »popularne zabave« surovo reducirani na teturanje u mjestu, neurotične trzaje uz zvukove techno ritmova, poslušnost »unikodu« koji je definiran naredbodavnim muškim glasom u offu te nizom lampica čije žmirkanje (u stražnjem planu pozornice) »upravlja« scenskim prostorom i pokretom.

Unatoč naslovu predstave (UTF-8 je šifra za zajednički kompjutorski kodni jezik), među samim plesačima postoje ogromne razlike. Pozor-

nost je najviše plijenila sjajna, koreografski nepredvidljiva, borbena i ironična te svakako plesno veoma precizna Maša Kolar, a užitak je bio pratiti i izričaj nikad uvježbanije i otvorenije Darije Doždor, posebno u duetu s Benjaminom Bacom, gdje gruba muška manipulacija ženskim tijelom završava ta-

Izraelski gost uspješno je »priveo« plesače njihovoj primarnoj vokaciji kompetentnih tijela i domišljenih pokreta

ko da Doždor sve više usporava, zatim ljutito odlazi od Baca, no nakon toga ga ipak podiže u naručje i tješi kao da je u pitanju novorođenče. Izvrsnost karakterizira i nastup krajnje posvećene, mimski izražajne Aleksandre Mišić. Ostatak plesača (Sara Barbieri, Petra Hrašćance Herceg, Benjamin Bac i Ognjen Vučinić) vjerno su slijedili koreografove namjere i ambicije, ali nemam do-

Visoki standardi tehničke kvalitete plesne izvedbe – prizor iz »UTF-8«

jam da su samom predstavom prošli kroz transformacijski umjetnički proces – ili se taj proces nije vidio na njihovim izvedbenim tijelima. Još nešto.

Kad se plesači suvremenog plesa rugaju građanskoj kulturi socijalnih plesova, oponašajući njihove pokrete s prezirom kojim se fizički spretnom djetetu čiji se pokret svodi na jednostavni »drmež«, u tome uvijek ima nečeg odveć laganog, odveć samodopadnog i odveć hijerarhijskog. Pop-kultura nije tako jedno-

načna, niti je virtuoznost automatsko cjepivo protiv simboličkog uniformiranja.

Najveća kvaliteta predstave »UTF-8« tiče se političkog svraćanja gledateljske pozornosti na Orwellov mehanizam »velike poslušnosti«, u kojoj ljudi jednostavno slijede naredbe, ne razmišljajući o njihovim posljedicama. Azimi inzistira na tome da je naša glavna društvena naredba plitka zabava, završavajući predstavu malim vrećicama neke neodređene tekućine u rukama svakog od izvodača, čiji se sa-

držaj potom pojedinačno »ubrizga« ili »popije«.

Kulminaciju najpopularnije zabave stoga predstavljaje bijeg u ovisnost, iza čijeg horizonta doslovce nema ničega. Sve su ove konstatacije nesumnjivo točne, ali ne zadižu površinu općenite osude konformizma. K tome, ne govore nam ništa o fenomenu koji suvremena socijalna psihologija naziva mudrost gomile, odnosno preskaču pozitivne posljedice ljudske kooperativnosti, koja sigurno predstavlja naličje instrumentalnog drila (posebno

ako pogledamo kako izgleda suradnja i ljudska mimetička moć u umjetničkim produkcijama). Najveća korist Azimijeva boravka u Zagrebu po mom je mišljenju vezana za najpraktičniju dimenziju predstave: izraelski gost uspješno je »priveo« plesače njihovoj primarnoj vokaciji kompetentnih tijela i domišljenih pokreta, zahtijevajući ozbiljan, vjerojatno i iscrpljujući rad. Na tim mu visokim standardima tehničke kvalitete plesne izvedbe svakako čestitam.

Nataša GOVEDIĆ